

[Jensen (Aale).]

steren, sige, at jeg forstaaer meget godt, at der kan opstaa Situationer, hvor en saadan Bestemmelse vil være nødvendig. Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i Striden om Affattelsen af Ændringsforslaget, men jeg forstaaer ikke rigtig Meningen — jeg er jo ikke Jurist —, naar det ærede 7de tingvalgte Medlem som Jurist udtaler, at det kan komme til at virke uheldigt f. Eks. paa den Maade, at Erhvervenes Laanefond, naar den bestyrer Pantet, kan lade Parceller udgaa af Pantet, og saa tilføjer, at Ejeren dog maa være med. Naturligvis maa Kreditor og Debitor enes om dette Forhold. Jeg kan ikke se, at Ændringsforslaget kan affattes bedre, men skal, som sagt, ikke blande mig i Debatten herom. Det vil den højtærede Minister naturligvis tage op. Kan den højtærede Minister gaa med til at lade udgaa det, som det ærede Medlem foreslaar skal udgaa, kan jeg heller ikke have noget imod, at det udgaaer, men jeg indser ikke Nødvendigheden deraf.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilade mig at anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for det af Landbrugsministeren stillede Ændringsforslag og imod samtlige øvrige Ændringsforslag.

Veistrup: Det fremgaar af Betænkningen, at jeg har sluttet mig til det Mindretal, som indstiller Lovforslaget til Vedtagelse uforandret. Det vil sige, jeg sympatiserer fuldt ud med det Ændringsforslag, som nu er stillet af Ministeren, og anbefaler dette til Vedtagelse. Det er rigtigt nok, at man indenfor Udvalget har arbejdet paa at opnaa Enighed, men det er gaaet her som ved saa mange tidligere Lejligheder: det er skønne spildte Kræfter, der har været sat i Virksomhed. Nu har Partiet Venstre jo opretholdt de Ændringsforslag, der er forkastet i det andet høje Ting. Man har altsaa ment, at det var rigtigt at gaa ind for disse Ændringsforslag, men samtidig har man stillet et nyt Ændringsforslag, som er af mere formel Karakter, og som jeg i og for sig paaskønner, fordi det indeholder en Tydeliggørelse af det, som dette Mindretal ønsker fremmet. Efter denne Tydeliggørelse vil Loven i meget stor Udstrækning blive en Udlaanslov i Stedet for en Akkordlov. Det giver Ændringsforslagene under Nr. 5 og Nr. 6 tilstrækkelig tydeligt Udtryk for. Ændringsforslag Nr. 4 tillægger man, saa vidt jeg forstod paa det ærede 7de tingvalgte Medlem, ikke saa overmaade megen Vægt. Det forstaaer jeg meget vel, thi det forekommer mig, at Ændringsforslag Nr. 4

i nogen Grad er overflødiggjort ved det Lovforslag, som er forelagt i Folketinget af Regeringen. Det stiller sig jo nemlig saaledes, at efter Loven fra 1924 kunde Kommunalbestyrelserne under ganske særlige Forhold eftergive en Skatteyder to Trediedele af hans Kommuneskat. I denne Lov indførte man imidlertid i 1928 en Ændring, og ærede Medlemmer vil maaske erindre, at jeg sammen med Ordføreren for Socialdemokratiet stillede et Ændringsforslag for at forhindre Vedtagelsen af denne Ændring, som gik ud paa at skærpe Bestemmelsen meget stærkt, endogsaa i den Grad, at da vi foreslog at give Tilladelse til, at Kommunalraadet i hvert Fald kunde give Henstand, erklærede den daværende Indenrigsminister, at det vilde være umuligt, fordi en saadan vilde blive betragtet som Skatterestance, og det vilde atter influere paa vedkommende Skatteydere borgerlige Rettigheder. Dette var det os altsaa ikke muligt at faa gennemført. Men nu kommer man altsaa fra Venstres Side og foreslaar, at Skatterne skal kunne eftergives, og naar der nu foreligger et Lovforslag, fremsat af Regeringen, netop angaaende dette Punkt, tør jeg derfor forudsætte, at dette Lovforslag vil faa en let Gang gennem Rigsdagen, henset til den Stilling, Venstre indtager.

Jeg vender mig dernæst til Ændringsforslag Nr. 5, som vi ikke kan tiltræde af forskellige Grunde. For det første er der ingen, som kan sige noget som helst om, hvor mange Penge det her vil dreje sig om. At jeg har Ret i denne Betragtning, fremgik tilstrækkelig tydeligt af de Udtalelser, den ærede Ordfører for Venstre fremsatte ved Sagens første Behandling, da han brugte den Vending, at hvor meget det drejer sig om, var hverken han eller den højtærede Landbrugsminister i Stand til at sige. Jeg synes, at i saa Fald befinder vi os paa gyngende Grund, og at man ikke er i Stand til at lovgive paa et saadant Grundlag, for der er overhovedet intet Grundlag. Det ærede 7de tingvalgte Medlem gjorde opmærksom paa, at under Bestræbelserne for at naa til Enighed har man ogsaa fremsat den Tanke at begrænse det Beløb, der her stilles til Raadighed, men man har aabenbart ikke kunnet finde ud af, hvor Grænsen skulde sættes, thi havde man kunnet det, saa havde man vel stillet Ændringsforslag i saa Henseende. Havde man overhovedet kunnet fastslaa, hvor Grænsen skulde være, havde man naturligvis indsat en Bestemmelse herom i Ændringsforslaget, og saa kunde det være blevet drøftet. Men der er ogsaa en anden Grund til, at jeg for mit